

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3803/2018
29.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашевић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Зоран М. Костић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., коју заступа Драган Крајиновић, адвокат из ... и Стамбене зграде у улици ... број ..., коју заступа председник Скупштине станара, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4160/2017 од 26.01.2018. године, у седници већа одржаној дана 29.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4160/2017 од 26.01.2018. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и тужених за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 46810/10 од 20.05.2014. године, исправљеном решењем П 46810/10 од 19.09.2014. године, првим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је ништав и да не производи правно дејство уговор закључен између тужених, Стамбене зграде у Београду у улици ... број ... и ББ, дана 10.09.1996. године, оверен пред Првим општинским судом у Београду под Ов.бр. 13519/96 од 11.09.1996. године и Анекс овог уговора закључен 01.04.1997. године, оверен у Првом општинском суду у Београду под Ов.бр. 1308/97 дана 03.04.1997. године, што би тужени били дужни признати и трпети. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој ББ накнади трошкове парничног поступка у износу од 518.600,00 динара, са законском затезном каматом од доношења првостепене пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4160/2017 од 26.01.2018. године, одбијена је жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена ББ је доставила одговор на ревизију и тражила трошкове ревизијског поступка.

Испитујући правилност побијане пресуде у оквиру овлашћења из чл. 399. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу чл. 506. став 1. важећег ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је закључио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није почињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Супротно наводима ревизије, побијана пресуда заснована је на дозвољеним располагањима странака, па у поступку није почињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 361. став 2. тачка 5. ЗПП, јер ниједна од странака није располагала тужбеним захтевом.

У другостепеном поступку, није почињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 361. став 1. у вези са чланом 7. и 8. ЗПП, јер другостепени суд није оцењивао доказе, већ је чињенично стање које је утврдио првостепени суд прихватио као потпуно и правилно.

Другостепени суд је, супротно наводима ревизије, оценио све жалбене наводе и у образложењу одлуке дао потпуне и јасне разлоге због којих их сматра неоснованим.

Према чињеничном стању утврђеном у поступку који је претходио доношењу побијане пресуде, сагласношћу девет станара зграде у улици ... од 11.04.1995. године, туженој ББ је дозвољено припајање спорног подрумског простора ради проширења постојећег стана број ..., тако што су јој додељене заједничке просторије и шупа која се наслањала на њен стан, у површини од 12 м². Тужена је тражила да јој се додели подрумски простор за који су станари, потписивањем сагласности, изјавили да га неће користити. Сагласност је потписало девет од укупно једанаест станара, а аутентичност потписа станара утврђена је вештачењем преко вештака графолошке струке. На основу сагласности станара, дана 10.09.1996. године, закључен је уговор између стамбене зграде, коју је заступала ББ и тужене. Предмет уговора било је регулисање међусобних обавеза у вези припајања заједничког простора подрумских просторија (шупе и међупростора) стану тужене ББ. Решењем Одељења за комуналне и грађевинске послове Општине Стари Град у Београду У-01/42 број 351-450/96 од 08.04.1997. године туженој је одобрено извођење радова на проширењу постојећег објекта, стана број ... на део заједничких просторија. Решењем Града Београда – Градске општине Стари Град – Одељења за комуналне и грађевинске послове У бр. 01/42 бр. 351-450/96 од 25.05.2005. године утврђено је, по обављеном вештачењу, да се тужена није проширила на подрум тужиоца, како то тужилац настоји да докаже и у овом поступку, већ на заједнички простор зграде. ВВ, која је у име и за рачун стамбене зграде потписала уговор никада није била изабрана за председника Скупштине станара и никада није одржана седница

Скупштине станара ради избора председника Скупштине станара. Све послове председника Скупштине станара обављала је управо ВВ, јер нико од власника станова није хтео да се прихвати да буде председник и нико се, осим тужиоца, није противио када је спорни простор додељен туженој ББ. У то време, ВВ потписивала је све у име стамбене зграде, чему се нико није противио.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

У ситуацији када у складу са чланом 14. Уредбе о одржавању стамбених зграда и станова („Службени гласник РС“ бр. 43/93), да никада није одржана скупштина станара и никада није изабран председник зграде, а ВВ се све време понашала као да је председник Скупштине станара стамбене зграде и обављала све послове председника Скупштине станара стамбене зграде, правилан је закључак другостепеног суда да је у то време вршила заступање зграде у смислу члана 84. Закона о облигационим односима и наведене Уредбе, а на шта је нижестепеним судовима указао Врховни суд Србије у одлуци Рев 2955/07 од 05.03.2008. године, по којој је у нижестепеним пресудама у целини поступљено.

Супротно наводима ревизије, ВВ није злоупотребила печат кућног савета стамбене зграде, јер је једино она у згради обављала све послове председника кућног савета, односно Скупштине станара, којима се нико није противио и које нико уместо ње није хтео да обавља.

Стога је, тужена ББ на основу члана 20. Закона о основама својинскоправних односа – ЗОСПО, доградњом уз сагласност већине власника заједничких делова зграде стекла право својине на новоформираној грађевинској целини, која представља стамбени простор који она користи за становање.

Одлука Уставног суда Иу – 95/2006 од 17.03.2011. године на коју се ревидент позива, не примењује се у конкретном случају, јер нема повратно дејство, будући да је тужена ББ, на основу сагласности већине власника и грађевинске дозволе У-01/42 бр. 351-450/96 извршила доградњу свог стамбеног простора тако што је њему припојила 12 м² заједничког подрумског простора.

На основу изложеног, како се осталим ревизијским наводима правилност и законитост нижестепене пресуде не доводи у сумњу, Врховни касациони суд је применом чл. 405. став 1. ЗПП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Ревизијски суд није детаљно образлагао пресуду, јер је закључио да то није потребно због тога што се у ревизији понављају жалбени разлози, а детаљнијим образложењем одлуке по ревизији не би се постигло ново тумачење права нити допринело уједначеном тумачењу права.

Одлука о трошковима поступка донета је применом чл. 149. и 150. ЗПП. Тужиоцу нису признати трошкови ревизијског поступка, јер није успео у спору, а

туженом нису признати трошкови састава одговора на ревизију, јер трошкови састава одговора на ревизију нису били нужни ради вођења ревизијског поступка.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић